

Lucy Foley

Lista de invitați

Traducere din limba engleză de Bogdan Ghiurco

3
TREI

ACUM

NOAPTEA NUNȚII

E pană de curent.

Într-o clipă, domnește întunericul. Trupa încetează să mai cânte. În marchiza unde are loc petrecerea de nuntă, invitații țipă și se agață unul de altul. Lumina lumânărilor de pe mese nu face decât să sporească confuzia și să arunce umbre mișcătoare pe pereții de pânză. Este imposibil să vezi unde se află fiecare sau să auzi ce spune: vocile invitațiilor sunt acoperite de urletul vântului frenetic.

Afară se dezlănțuie furtuna. Urlă de jur împrejurul lor, zgâlțâie marchiza. La fiecare asalt, întreaga structură se încovoie și se cutremură cu un răsunător vaiet metallic; invitații se ghemuiesc speriați. Ușile s-au desprins din legături și fâlfâie la intrare. Flăcările torțelor de parafină care luminează pragul sfârâie ca un chicotit disprețuitor.

Pare că are ceva personal cu ei furtuna asta. Ca și cum toată furia acumulată și-ar fi vărsat-o acum asupra lor.

Nu e prima oară când cedează sistemul electric. Numai că data trecută și-a revenit după câteva minute. Invitații s-au întors la dansul lor, la paharele lor, la pastilele lor

halucinogene, la intrigile lor, la mâncarea lor, la râsetele lor... și au uitat că avusese loc o pană de curent.

Cât timp a trecut? Greu de spus pe întuneric. Câteva minute? 15? 20?

Începe să le fie frică. Întunericul pare ostil, hotărât. Ca și cum s-ar putea întâmpla orice la adăpostul lui.

***

În sfârșit, becurile pâlpâie din nou. Invitații aclamă și ovaționează. Le este jenă de felul în care i-a surprins lumina: ghemuiți, gata parcă să respingă un atac. Fac haz de necaz. Aproape că reușesc să se convingă pe ei înșiși că nu s-au speriat.

Priveliștea luminată din cele trei corturi ale marchizei ar trebui să fie una de sărbătoare — în schimb, e mai degrabă dezolantă. În zona principală rezervată meselor, băltoace de vin au împrășcat parchetul și pe pânza albă se întinde o pată purpurie. Peste tot zac grămezi de sticle de șampanie, mărturia vie a unei seri de toasturi și veselie. Pe podea, de sub fața de masă se ițește o pereche de sandale argintii, abandonate.

În cortul rezervat dansului, trupa irlandeză își reia cântecul — o melodie săltăreață, pentru a reface atmosfera de sărbătoare. Mai mulți invitați se duc grăbiți în acea direcție, dornici să se destindă puțin. Dacă ar privi cu atenție pe unde pășesc, ar putea vedea urmele de sânge pe care un invitat desculț, care a călcat pe cioburi de sticlă, le-a lăsat pe parchet, pete uscate, ruginii. Nimeni nu le observă.

Alți invitați se adună derutați în cortul principal, difuzi, ca fumul lăsat de o țigară. Nu-i trage inima să mai rămână, dar nici să iasă din sanctuarul marchizei, cât

timp încă vuieste furtuna. Și nimeni nu poate pleca de pe insulă. Deodată. Bărcile nu pot sosi până nu se potolește vântul.

În mijlocul încăperii tronează tortul uriaș. În cea mai mare parte a zilei, li s-a părut perfect, fără cusur, cu șiragul său de frunze din zahăr sclipind în lumină. Cu doar câteva minute înainte de pana de curent, invitații se adunaseră în jurul tortului, să asiste la ceremonia masacrării lui. Acum s-a rupt în bucăți, lăsând să se vadă pandișpanul roșu din interior.

Deodată, de afară se aude din nou un zgomot. Ai putea să te înșeli și să crezi că e vântul. Dar zgomotul crește în intensitate și volum, până devine de neconfundat.

Invitații încremenesc. Se holbează unul la altul. Brusc, li se face din nou teamă. Mult mai tare decât după ce se stinseseră luminile. Recunosc cu toții zgomotul. Este un urlet de groază.

CU O ZI ÎN URMĂ

AOIFE

Organizatoarea nunții

Au sosit aproape toți invitații pentru petrecerea de nuntă. În curând, lucrurile vor intra în altă viteză: în seara asta are loc repetiția pentru dîneu, doar cu anumiți musafiri, așa că nunta va începe, de fapt, diseară.

Am pus șampania la gheață, să fie gata înainte de dîneu. Bollinger clasic: opt sticle, plus vinul de la dîneu și două lăzi de Guinness — toate conform instrucțiunilor miresei. Nu e treaba mea să comentez, dar mi se pare cam mult. Dar, mă rog, sunt majori. Sunt convinsă că știu să se abțină. Sau poate nu. Cavalerul de onoare pare cam vulnerabil — toți cavalerii par așa, ca să fiu sinceră. Iar pe domnișoara de onoare — sora vitregă a miresei — am remarcat-o în plimbările ei solitare pe insulă, mergând aplecată și grăbită, de parcă încerca să scape de cineva.

Afli toate dedesubturile când ai o slujbă ca a mea. Așiți la chestii la care nimeni altcineva nu are privilegiul

să asiste. Toate bârfele pentru care invitații ar omorî să le afle. Ca organizatoare de nunți, nu-mi *permit* să-mi scape nimic. Trebuie să fiu atentă la toate detaliile, chiar și la cele mai mărunte vârtejuri contra curentului. Dacă n-aș face-o, unul dintre aceste vârtejuri s-ar putea transforma într-o maree care mi-ar distruge toate planurile atent gândite. Și am mai învățat un lucru: câteodată, curenții cei mai mici sunt și cei mai puternici.

Străbat camerele de la parter ale castelului Folly și aprind bucățile de turbă în șemineu, pregătind focul pentru seara asta. Eu și Freddy am început să tăiem și să uscăm singuri turba din mlaștini, așa cum se făcea acum câteva secole. Mirosul de fum și de pământ al focului făcut cu mușchi de turbă va contribui la atmosfera locală. Ar trebui să fie pe placul invitaților. În plus, chiar dacă suntem în toiul verii, nopțile sunt reci pe insulă. Bătrânele ziduri de piatră ale castelului Folly țin căldura la distanță și nu se pricepe la fel de bine s-o mențină înăuntru.

Astăzi a fost surprinzător de cald, cel puțin după standardele de prin părțile astea, dar e puțin probabil să fie aceeași vreme și mâine. Am prins sfârșitul prognozei meo la radio și se vorbea despre vânt. Avem vreme grea aici; de multe ori, furtunile sunt mult mai puternice decât pe continent, ca și cum s-ar descărca pe noi. Afară este încă soare, dar azi după-amiază acul vechiului barometru din coridor a oscilat de la VREME BUNĂ la SCHIMBĂTOARE. L-am dat jos de pe perete. Nu vreau să-l vadă mireasa. Deși nu pare genul de persoană care să intre în panică. Mai degrabă, genul care se enervează și caută să dea vina pe altcineva. Și cam am idee cine ar putea intra în bătaia puștii ei.

— Freddy, strig în bucătărie, ai de gând să te-apuci să pregătești cina?

— Da, îmi răspunde, totul e sub control.

Diseară, invitații vor mânca o tocană de pește după o rețetă pescărească tradițională din Connemara: pește afumat, multă smântână. Am descoperit-o când am vizitat locul ăsta prima dată, pe vremea când era încă locuit. În această seară vom servi o variantă mai rafinată a rețetei, fiindcă și invitații sunt oameni rafinați. Sau, mă rog, cel puțin asta le place să *creadă* despre ei. Vom vedea ce se mai întâmplă după ce li se urcă băutura la cap.

— După aceea va trebui să pregătim aperitivele pentru mâine, strig din nou, parcurgând în minte lista.

— Asta fac.

— Și tortul: ar fi bine să-l asamblăm în timp util.

Tortul este demn de toată admirația. E și firesc. Știu cât de mult a costat. Mireasa nici nu a clipit când a văzut prețul. Cred că este învățată cu tot ce e mai bun. Patru straturi de pandișpan de un roșu-intens, învelite în glazură albă, imaculată, și presărate cu frunze din zahăr, ca să se asorteze cu frunzișul de pe capelă și marchiză. Extrem de fragil și făcut după indicațiile exprese ale miresei, a fost adus până aici tocmai de la un cofetar exclusivist din Dublin: n-a fost deloc ușor să fie transportat pe apă și să ajungă întreg. Mâine, bineînțeles, va fi nimic. Dar la o nuntă tot ce contează este momentul. Ziua aceea. Nu prea are legătură cu mariajul propriu-zis, orice s-ar spune.

Vezi tu, în meseria mea mă ocup cu orchestrarea fericii. De asta m-am făcut organizatoare de nunți. Viața e haotică. Știm cu toții. Se petrec tot felul de lucruri cumplite, am aflat asta încă din copilărie. Dar, indiferent ce se întâmplă, viața nu este decât o înșiruire de zile. Nu le poți controla pe toate. Dar *una* dintre ele o poți controla. 24 de ore pot fi organizate. Ziua nunții este o mică frântură

de timp în care pot crea ceva deplin și perfect, care să fie prețuit pentru tot restul vieții, ca o perlă dintr-un colier stricat.

Freddy iese din bucătărie cu șorțul său murdar, de măcelar.

— Cum te simți?

Ridic din umeri.

— Puțin neliniștită, ca să fiu sinceră.

— O scoți tu la capăt, iubito! Gândește-te de câte ori ți-a ieșit.

— Dar de data asta e altfel. Pentru că uite și tu pentru cine lucrăm...

A fost o mare lovitură să-i conving pe Will Slater și pe Julia Keegan să-și țină nunta aici. Înainte, lucram ca organizatoare de evenimente în Dublin. A fost ideea mea să amenajăm locul ăsta, să transformăm ruinele de pe insulă, această stranie construcție pe jumătate distrusă, într-un castel cu 10 dormitoare, sufragerie, salon și bucătărie. Eu și Freddy locuim aici tot anul, dar, când suntem numai noi doi, folosim doar o mică parte din spațiu.

— Șșș...

Freddy face câțiva pași spre mine și mă cuprinde în brațe. La început, simt cum mă crispez. Sunt atât de concentrată pe lista mea de sarcini, încât îmbrățișarea pare o diversivune pentru care nu avem timp. Apoi îmi îngădui să mă relaxez în brațele lui, să mă bucur de căldura lui mângâietoare, familiară. Freddy se pricepe la îmbrățișări. El este ceea ce s-ar putea numi o „pufosenie“. Îi place mâncarea pe care o face — doar e meseria lui. Înainte să ne mutăm aici, conducea un restaurant în Dublin.

— Totul va fi bine, spune el. Îți promit! Totul va fi perfect.

Mă sărută pe creștet. Am multă experiență în domeniu. Dar n-am mai organizat niciodată un eveniment în care să mă implic atât de mult emoțional. Și mireasa este foarte pretențioasă — ceea ce, ca să fiu corectă față de ea, are legătură, probabil, cu slujba ei, cu revista proprie pe care o conduce. Altcineva ar fi fost poate agasat de solicitările ei. Dar pe mine chiar m-au bucurat. Îmi plac provocările.

În fine! Destul despre mine. La urma urmei, weekendul ăsta este despre fericitul cuplu. Mirele și mireasa nu sunt de mult timp împreună, din câte am auzit. Fiindcă dormitorul nostru este tot în castelul Folly, cu toate celelalte, i-am putut auzi azi-noapte.

— Iisuse, a spus Freddy când ne-am băgat în pat. Nu rezist să ascult așa ceva.

Știu la ce se referea. E ciudat cum spasmele de plăcere ale cuiva sună ca un chin. Cei doi par foarte îndrăgostiți, dar un cinic ar putea spune că tocmai *de asta* nu-și pot lua mâinile unul de pe celălalt. Foarte voluptuoși ar fi, poate, o descriere mai exactă.

Eu și Freddy suntem împreună de aproape 20 de ani, dar chiar și acum există lucruri pe care i le ascund și sunt convinsă că e valabil și viceversa. Te întrebi cât de multe știi unul despre celălalt cei doi.

Dacă într-adevăr își cunosc reciproc toate secretele întunecate.

HANNAH

Invitată

Valurile se înalță în fața noastră, cu creasta lor albă. Pe continent este o zi frumoasă de vară, dar aici vremea este destul de neprielnică. Am părăsit de câteva minute siguranța portului de pe partea continentală și, pe măsură ce ne-am îndepărtat, apele au devenit parcă mai întunecate și valurile au crescut cu câteva zeci de centimetri.

Este seara dinaintea nunții și ne îndreptăm spre insulă. Rămânem acolo peste noapte, ca „invitați speciali“. De-abia aștept. Cel puțin... așa *cred*. Oricum, simt nevoia să-mi distragă ceva atenția în momentul ăsta.

— Țineți-vă bine! se aude în urma noastră un strigăt din cabina căpitanului.

Mattie, așa îl cheamă. Până să ne dezmeticim, micuța ambarcațiune plonjează de pe un val direct pe creasta altuia. Formând o boltă uriașă, apa ne împrășcă.

— Hristoase! urlă Charlie și observ că e ud learcă pe o parte.

Ca printr-un miracol, eu m-am udat foarte puțin.

— V-ați cam murat, nu-i așa? strigă Mattie.

Râd, dar nu din toată inima, pentru că a fost destul de înspăimântător. Mișcarea bărcii, înainte și înapoi și, în același timp, într-o parte și în cealaltă, îmi întoarce stomacul pe dos.

— Offf, spun, simțind cum mă cuprinde amețeala.

Când îmi amintesc de ceaiul cu frișcă și gustările pe care le-am luat înainte să ne urcăm în barcă, îmi vine să vomit.

Charlie se uită la mine, își pune mâna pe genunchiul meu și mă strânge.

— O, Doamne! A început deja?

Dintotdeauna am avut rău de mare. Rău de orice, de altfel; când eram însărcinată, a fost și mai grav.

— Mmm... Am luat două pastile, dar a trecut deja efectul.

— Uite, spune Charlie repede. Am să-ți citesc despre locul ăsta, ca să te gândești la altceva.

Își butonează telefonul. Și-a descărcat un ghid; soțul meu nu-și iese niciodată din rolul de profesor. Barca se înclină din nou și iPhone-ul aproape că-i zboară din mână. Înjură și îl apucă cu ambele mâini; nu ne permitem unul nou.

— Nu sunt prea multe informații aici, spune el, cerându-și parcă scuze, după ce reușește să încarce pagina. O grămadă de chestii despre Connemara, mda, dar despre insulă, efectiv... presupun că-i prea mică..., spune el și privește țintă ecranul, ca și cum s-ar pregăti de o prelegere. O, stai, am găsit ceva! zice și își drege glasul, după care începe să citească cu vocea pe care o folosește, probabil, la ore. Inis An Amplóra sau insula Cormorant, cum o numesc englezii, are două mile de la un capăt la

celălalt, fiind mai degrabă lungă decât lată. Insula este formată dintr-o stâncă de granit, care se înalță *maiestuos* din Oceanul Atlantic, la câteva mile distanță de țărmul ținutului Connemara. În mare parte, suprafața sa este acoperită de mlaștini sau „turbării“, cum le spun localnicii. Cea mai bună metodă, de fapt singura, de a admira insula este dintr-o ambarcațiune personală. Apele canalului care separă insula de partea continentală pot fi extrem de agitate...

— Au dreptate la faza asta, mormăi eu, agățându-mă de margine, în timp ce trecem legănându-ne peste un nou val și ne izbim când coborâm, iar stomacul mi se întoarce din nou pe dos.

— Vă pot spune eu mai multe despre asta, strigă Mattie din cabina sa.

N-am crezut că ne putea auzi de acolo.

— N-o să aflați prea multe despre Inis An Amplóra dintr-un ghid, a adăugat el.

Eu și Charlie ne tragem mai aproape de cabină, să-l putem auzi. Are un accent puternic, adorabil, tipul ăsta, Mattie.

— Primii oameni care s-au stabilit aici, ne spune el, din câte se știe, erau o sectă religioasă, persecutată de unii de pe continent.

— A, da, confirmă Charlie uitându-se în ghid. Cred c-am văzut ceva despre asta...

— N-o să afli nimic din chestia aia, repetă Mattie încruntat și evident neimpresionat de întrerupere. Am trăit aici toată viața mea, înțelegi dumneata — și strămoșii mei au locuit aici secole la rând. Îți pot spune mult mai multe decât omul tău de pe internet.

— Scuze, spune Charlie roșind.

— În fine, reia Mattie. Cu vreo 20 de ani în urmă, au fost descoperiți de arheologi. Toți grămadă, între smârcuri, umăr lângă umăr, strâns ghemuiți.

Ceva îmi spune că îi face plăcere să povestească.

— Perfect conservați, pentru că acolo nu există aer, se spune. A fost un masacru. Au fost măcelăriți cu toții.

— O, face Charlie, aruncându-mi o privire, nu sunt sigur că...

Prea târziu, ideea mi s-a cuibărit deja în minte: cadavre de mult îngropate, ieșind la suprafață din pământul negru. Încerc să nu mă mai gândesc la asta, dar imaginea continuă să reapară ca o distorsiune dintr-un clip video. Atacul de greață care mă cuprinde când trecem peste următorul val îl trăiesc aproape ca o ușurare, făcându-mă să mă concentrez total asupra lui.

— Și acum nu mai locuiește nimeni acolo? întrebă Charlie cu seninătate, încercând să schimbe subiectul. Doar noii proprietari?

— Nu, răspunde Mattie. Nimeni altcineva decât fantelele.

Charlie apasă ușor pe ecran.

— Aici scrie că insula a fost populată până prin anii '90, când ultimii săi locuitori au hotărât să se întoarcă pe continent, să se bucure de apă curentă, electricitate și un trai modern.

— Oh, așa scrie? pare Mattie amuzat.

— De ce? întreb eu, reușind să-mi recapăt glasul. Au plecat cumva din alt motiv?

Mattie dă să spună ceva. Dar se schimbă la față.

— Aveți grijă! urlă el.

Eu și Charlie reușim să ne prindem de balustradă cu câteva secunde înainte ca fundul ambarcațiunii să dispară

brusc de sub noi, plonjând de pe marginea unui val și izbindu-ne apoi de un altul. Iisuse Hristoase!

Când suferi de rău de mare, ar trebui să găsești un punct nemișcat. Mă străduiesc să-mi fixeze privirea asupra insulei. A fost vizibilă tot drumul de când am plecat de pe uscat, o pată albăstruie la orizont, ca o nicovală turtită. Jules nici că putea găsi un loc mai impresionant, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la conturul său întunecat care pare sumbru și de rău augur, prin comparație cu ziua senină.

— Superbă, nu-i așa? întreabă Charlie.

— Mm, spun fără tragere de inimă. Ei bine, să sperăm că au apă curentă și electricitate zilele astea. Am nevoie de o baie ca lumea după asta.

Charlie zâmbește ștrengărește.

— La cum o știu eu pe Jules, dacă n-au avut apă și curent până acum, înseamnă că le-au tras zilele astea. Doar o cunoști și tu. E foarte eficientă.

Sunt convinsă că Charlie n-a făcut-o cu intenție, dar am simțit-o ca pe o comparație. Eu *nu* sunt cea mai eficientă persoană din lume. Se pare că nu pot intra într-o cameră fără să fac mizerie, iar de când s-au născut copiii, casa noastră este un permanent dezastru. Când — rareori — avem musafiri, bag lucrurile prin dulapuri, le înghesui, închizându-le ușile cu greu, și toată locuința pare că-și ține respirația, chinându-se să nu explodeze. Când ne-am dus prima dată la cină la Jules, în eleganta ei casă în stil victorian din Islington, mi s-a părut ceva desprins parcă dintr-o revistă; din revista *ei* — o publicație online, care se cheamă *The Download*. Mă tot gândeam că s-ar putea să încerce să mă ascundă undeva, conștientă de modul în care ieșeam în evidență ca un deget cangrenat, cu

cei doi centimetri de rădăcini decolorate și hainele mele de bulevard. M-am surprins pe mine însămi că încercam să-mi ascund accentul, să rotunjesc vocalele din dialectul meu din Manchester.

Nici că se putea să fim mai diferite, Jules și cu mine. Cele mai importante femei din viața soțului meu. Mă aplec peste balustradă și trag puternic în piept aerul de mare.

— Am citit o bună bucată din articolul ăla despre insulă, spune Charlie. Cică are plaje cu nisip alb, celebre în zona asta a Irlandei. Iar datorită culorii nisipului, apa din golfuri capătă o frumoasă culoare turcoaz.

— O, spun eu. Sună mai interesant decât turbăriile.

— Mda, zice Charlie. Poate apucăm să înotăm puțin, îmi zâmbește el.

Privesc apa, care este, mai degrabă, verde ca ardezia decât turcoaz și mă cutremur. Dar, până la urmă, înot și la Brighton, în Canalul Mânecii, nu-i așa? Totuși. Acolo vremea pare mai blândă decât marea asta sălbatică, nemiloasă.

— Va fi distractiv weekendul ăsta, nu? Întreabă Charlie.

— Da, răspund eu. Așa sper. Zilele astea se apropie cel mai mult de o vacanță în care n-am mai fost de foarte mult timp. Și chiar că mi-ar prinde bine una acum. Totuși, nu-mi pot imagina de ce a ales Jules o insulă oarecare, în largul coastei irlandeze.

Pare tipic pentru ea să prefere un loc special, în așa fel încât invitații să se înece până ajung la destinație.

— Și-ar fi permis să organizeze nunta oriunde și-ar fi dorit, adaug eu.

Charlie se încruntă. Nu-i plac discuțiile despre bani, îl stânjenesc. Este unul dintre motivele pentru care îl iubesc.

Numai că uneori, foarte rar, nu mă pot abține să nu mă întreb cum ar fi dacă am avea și noi ceva mai mulți bani. Ne-am chinuit cumplit din pricina cadoului de pe listă și chiar ne-am certat puțin. De regulă, suma maximă pe care o punem la bătaie este 50 de lire, dar Charlie a insistat să dăm mai mult, pentru că el și Jules se cunosc de atâta vreme. Cum toate articolele din listă erau de la Liberty's, cu cele 150 de lire pe care am convenit în sfârșit să le sacrificăm nu am reușit să cumpărăm decât un vas ceramic destul de banal. Pe listă mai era, de exemplu, o *lumânare parfumată* cu 200 de lire.

— Doar o știi pe Jules, îmi spune Charlie acum, în timp ce barca plonjează iarăși brusc, lovindu-se de ceva care pare mult mai dur decât apa și ricoșând din nou vertical, în convulsii piezișe, pentru variație. Îi place să facă diferit lucrurile. Și s-ar putea să aibă legătură cu faptul că tatăl ei e irlandez.

— Dar credeam că nu se înțelege cu tatăl ei.

— E mai complicată treaba. El nu i-a fost fost niciodată alături și e cam ticălos, dar, după părerea mea, ea l-a idolatrizat dintotdeauna. De-asta mi-a cerut să-i dau lecții de navigație, cu ani în urmă. Tatăl ei avea un iaht și Jules își dorea ca el să fie mândru de ea.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Jules într-o poziție inferioară, dornică să fie cineva mândru de ea. Știu că tatăl ei este un mare dezvoltator imobiliar, un om care s-a ridicat de jos. Ținând cont că tata a fost mecanic de locomotivă și mama, asistentă medicală, mereu la strâmtoare financiar vorbind, sunt fascinată — și un pic bănuitoare — când e vorba de oameni care au o grămadă de bani. Pentru mine, e ca și cum ar aparține unei cu totul alte specii, o rasă de feline mari, suple și periculoase.